

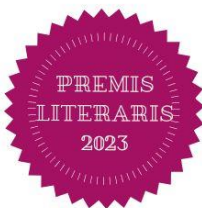
RECALL PREMIS LITERARIS SANT JORDI 2023

XV PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE

XIV PREMI POESIA MODEST SALSE

Hostalric, 23 d'abril de 2023

índex

XV PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE

El misteri del cavall

Irene de Pons Borja (categoria infantil A1)

Monde, descobrim un nou món

Muntsa Serra Llach (categoria infantil A2)

De color serà el món

Juno Dilmé Sánchez (categoria juvenil B1)

Una societat diferent

Arnau Rio-Valle Paricio (categoria juvenil B2)

Soledat

Maria Rodríguez Valdivia (categoria juvenil B2 - accèssit)

El peix immortal

Joana Plana Gutiérrez (categoria juvenil B3)

Les feres del bosc

Arnau Costa Alsina (categoria juvenil B3 - accèssit)

De camí

Roger Simeon (categoria adult C)

XIV PREMI POESIA MODEST SALSE

Poema de primavera

Malva Valdés Brammer (categoria infantil A1)

Estimar-te

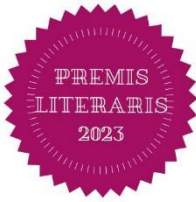
Eloi Nualart Martínez (categoria infantil A2)

Desesperació

Blai Oliva Mateu (categoria juvenil B1)

Matrioxca

Joan Armengol Puig (categoria adult C)

XV PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE
(CATEGORIA INFANTIL A1)

El misteri del cavall

Irene de Pons Borja

Cecilia

EL MISTERI DEL CABALL

Hi havia una vegada una família real estava el rei Erik, les dues heranes Kiara i Tiara i la reina Katherine. Era l'any 1989 i vivien a un gran palau. Era una família feliç però un dia... algú es va infiltrar en el palau i va ordenar silenciosament a la reina Katherine. Desde aquell moment tot va canviar l'Erik estava destrossat i molt més seriós la Kiara l'intentava animar però no podia i la Tiara sempre que s'envacordava plorava. La policia buscava el culpable amb molta concentració però res d'això va servir.

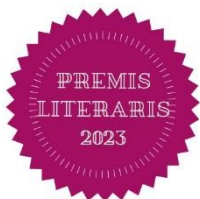

La Tiara va anar cap a la seva habitació. De sobte va notar com algú la mirava i es va espantar quan va mirar cap a un quadre on estava pintada la mare es va quedar petrificada.

EL MISTERI DEL CABALL

sense moure ni un dit ^{ment} mentre veia que els ulls es movien cada vegada més ràpid com si volguessin dir-li alguna cosa quan va reaccionar va cridar molt fort. Ràpidament van avillar els guardies i li van preguntar a la Tiara que passava però només va senyalar la pintura. Abans de que els guardies poguessin dir res va avillar la Kiara i li va preguntar que passava però la Tiara la va agafar i la va portar a la habitació. Li va explicar que passava a la Kiara. La Kiara li creia i ho va explicar al rei Erix. L'Erix va contractar al millor detectiu perquè investigues la pintura. El detectiu va agafar la pintura sense veure un detall que estava adarrera de la pintura. Quan el detectiu se la va emportar se la va ^{emportar} emportar va aparèixer un calcall que ningú va veure i va tapar amb una tela blanca el que hi havia a la dovella i després es va esfumar. Dins després el detectiu va informar a l'Erix que no hi havia res estrany en la pintura. La Kiara i la Tiara ho van escoltar i van desitjar que elles ho investigarien. Quan van anar al paradís on estava la pintura

sean seure la tela blanca i cran sean estirar
la tela sean seure una caixa forta que pedia
un codig ellas sean recordar el numero preferit
de la selea mare Katherine que era el 140 he
sean posar i la caixa forta es sea sobre adins
hi havia una carta en la que pasava:
Hala Tiara i Karauss abelia dico que recorden la
mana que ja cantava. Vam fer memoria i la
mana que sempre cantava estava en ingles he sean
traduir i deia si ja mare reencarnava en un
caball negre com els meus ulls i blanc com la meua
ànima. Elles estaven confuses i sean mirar les
càmeres, allà sean entendre el que passava i sean
recordar que en la pintura no mai estava la reina
Katherine si no que amb ella estava un caball
blanc i negre i per las càmeres sean seure el caball
que va tapar la caixa forta. Després sean decidir
anar al cementeri a la lapida de la reina Kathorin
i sean seure un caball blanc i negre al seu
costat. L'FI

XV PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE

(CATEGORIA INFANTIL A2)

Monde, descobrim un nou món

Muntsa Serra Llach

Abans d'ahir va ser un dia normal i corrent. Vaig anar a l'escola, vaig llegir un llibre, vaig fer els deures... Perdona lector/a sóc l'Espurna Glab i visc en un poble anomenat Schogy, però faig vida a Loogeville, el poble del costat. Tinc dues millors amigues, l'Estel·la i l'Aina. Com anava dient, va ser un dia normal, fins a un cert moment perquè el sopar va ser un desastre.

- Esteu gaudint del sopar estimat i estimades? - Va preguntar la meva mare dolçament.

En aquells instants, ningú va contestar i la meva germana va canviar de tema ràpidament.

- Espurna, he fet una poció màgica i he vist que demà trobaràs una cosa fantàstica a la teva taquilla de l'escola. - Va exclamar amb seguretat.
- Ja, ja, ja... Aquesta vegada no m'ho crec, segur que és una mentida teva. - Vaig exclamar amb més seguretat que ella.
- Prou! Ja torneu amb la mateixa història que ahir! - Va dir el pare enfadat.

Es va acabar la conversa horripilant, però l'endemà va ser pitjor.

Ahir va ser un dia normal i avorrit com els de sempre: estudiar, estudiar i estudiar. Abans que s'acabi el pati, sempre vaig a buscar els llibres de l'assignatura que em toca després, que en aquell cas era anglès. Vaig obrir la taquilla i... Em vaig trobar una caixa marró vella que semblava dels anys vuitanta! Però no hi vaig posar molt d'interès perquè la meva millor amiga Estel·la sempre em fa bromes, però per seguretat li vaig anar a preguntar:

- Estel·la... Tu m'has posat una caixa marró a la taquilla? - Vaig preguntar seriosament.
- No... per què? - Va preguntar encuriósament.
- Noooooooo! La Sara tenia raó! - vaig cridar tant fort que em va sentir tota l'escola.
- Què t'ha dit la Sara? Que et trobaràs una cosa meravellosa i l'has trobat. - Va dir l'Estel·la amb molta seguretat
- Sí... -Vaig dir jo tímidament.

Just en aquell moment la Sara sortia per la porta i...

- Què, avui sí que t'has trobat alguna cosa, no? - Va dir ella orgullosa.

- Sí... Però no ets una bruixa! - Vaig dir com si fos un agent de policia.

En aquell moment es va acabar la conversa, però jo volia saber què hi havia a la caixa, per això li vaig dir a la Estel·la que reunís a l'Aina, en Pau i l'Aleix. Jo em pensava que era molt fàcil però... tenim un problema: a l'Estela li agrada en Pau i no s'atreveixen a dir-li res, perquè es queda petrificada mirant-lo. Al final li he anat a dir jo a en Pau.

Us estareu preguntant: qui són en Pau i l'Aleix? Doncs, som una colla d'amics que ens ho diem tot, ens expliquem acudits... Creia que ells ho havien de saber. Quan els hi vam explicar què havia passat, es van quedar parats.

- Nois i noies, us hem d'explicar una cosa. L'Espurna ha trobat aquesta caixa a la seva taquilla i la seva germana ahir li va dir que ho trobaria. Pensem que ella ha fet algun encanteri i ha passat, però no n'estem segures. Volem obrir-la amb vosaltres.- Vam dir nosaltres tremolant.
- Uauuuuuu! Ha passat de veritat! - Van exclamar els tres a la vegada.
- Ho voleu obrir? - Vaig preguntar misteriosament.
- Sí! - Van exclamar tots.

Quan la vam obrir, hi havia una carta que estava escrita en un paper molt antic. La carta deia:

Estimats/des Espurna, Estel·la, Aina, Pau i Aleix,

sóc l'Orgo el rei de Monde. Us escric perquè durant els darrers dies, he estat observant a diversos/es nens i nenes de Schogy i Loogeville perquè volia que els nens i nenes del planeta Terra coneguïn com és la vida aquí. Monde és un planeta a una altra galàxia, però per fer-ho més fàcil, us he fet una drecera. Demà a les 17:00h aneu al bosc de Loogeville; a davant de l'arbre més vell del bosc, poseu aquesta clau dintre del forat que té. A reveure humans!

- Com... què és això? - Vaig dir jo desconcertada.
- No ho sé... - Va dir l'Estel·la.
- L'hem de fer cas. - Va dir en Pau.

I tal dit tal fet. L'endemà a les 17:00h vam anar al bosc de Loogeville.

- Noies, crec que jo hauria de posar la clau. - Vaig dir amb molta por.
- Sí, crec que sí. - Van dir tots/es.

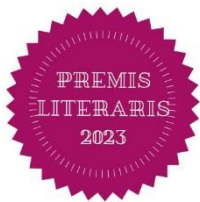
La vaig posar i... Va sortir una llum groga! I en una mil·lèsima de segon érem a dins de Monde. Era impressionant i allà ens hi esperava l'Orgo.

- Benvinguts a Monde! - Va dir ell, orgullós.
- Gràcies, però qui ets? - Va dir l'Estel·la amoïnada.

- Sóc l'Orgo, el de la carta i el rei de Monde.

Finalment, el vam explorar dia i nit i el podem visitar tots el dies, però és un secret. Ningú ho sap. Vosaltres tampoc ho dieu a ningú, eh?!

XV PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE

(CATEGORIA JUVENIL B1)

De color serà el món

Juno Dilmé Sánchez

En un futur no molt llunyà, el nostre país és diferent. Està ple d'edificis de gent rica que vol guanyar més calés. No hi ha color, no hi ha plantes ni arbres i tampoc no hi ha vida.

La Rita és una nena de sis anys, amb els cabells negres, els quals sempre porta recollits amb dues trenes. Sempre va amb un vestit de color blanc i negre, la seva pell és pàl·lida, i les sabates de xarol amb un negre brillant. A ella, li agrada molt l'escola, i sobretot les naturals perquè estudia les plantes. Tot i això, es posa trista quan pensa que mai podrà tocar ni veure una planta de veritat.

Avui la Rita va a passejar amb el seu gos, en Poker, i va per un camí nou. És un camí que no coneix, i que no ha vist mai. Just en entrar pel carreró sent una rebufada de vent, però no com les del centre de la ciutat, sinó com un aire fresc, un aire amb el qual et sents a gust. El seu gos, que és un gos molt gran, comença a bordar, la Rita intentar fer-lo callar, però el gos borda i l'estira perquè avanci pel carreró.

És un carreró tancat, i no hi ha ningú, cada vegada que s'endinsa més el carreró és més fosc. La Rita comença a espantar-se, però segueix, ja que confia en el seu gos i espera que, si els hi passa alguna cosa, ell la protegirà. El carreró comença a fer-se més gran, i entre edificis comença a passar la llum del sol. Al final del carreró comença a veure fulles a terra i s'estranya perquè es pensava que no hi ha res de vegetació.

De cop i volta en Poker es deixa anar de la mà de la Rita, i comença a córrer pel carreró fins a arribar a un lloc tancat. La Rita córrer darrere d'ell, i arriba on era, en aixecar la mirada veu un petit hivernacle. Està sobre una plataforma de ferro a la qual només es pot accedir amb unes escales de ferro molt oxidades. La Rita puja amb en Poker. En arribar a dalt, veu la porta de l'hivernacle tancada. L'obre, i des de fora veu moltes plantes i arbres. Es queda bocabadada, és preciós, és meravellós, impressionant, és... és... La Rita no té ni paraules.

Agafant ben fort en Poker, agafa aire i posa un peu dintre. De cop la sabata amb la qual ha trepitjat l'herba de l'hivernacle es torna vermella. S'estranya, però no té ni temps de pararse a pensar que entra. De cop tota ella es posa de colors vius. Els seus cabells es tornen taronges com una pastanaga, el seu vestit té flors de colors, la seva pell abandona la

pal·lidesa i comença a tindre color, i les seves sabates es tinten de vermell. A més a més, uns llassos vermells li surten al final de les seves llargues trenes.

Ella no té paraules, ha vist per primera vegada colors, no pot pensar, només gaudir de l'olor de paradís que hi ha allà dintre, i observa la bellesa al seu voltant. La Rita recorda totes les seves classes, i recorda tots els noms de les flors i plantes que hi veu.

De cop s'adona que en Poker ja no hi és al seu costat, el busca i busca, i quan el troba, el veu al peu d'un arbre gegant, amb les fulles verdes, i amb el tronc ample i sa. Però el seu gos no és igual. El seu gos, el qual ha sigut negre tota la seva vida, és de color marró! El mira pensant en què li està passant, on és i què passaria si algú de la ciutat s'adonés d'aquell secret.

La Rita decideix tornar a casa, i l'endemà tornar-hi. Però en sortir tot torna a la normalitat. Ella, decebuda, pensa que no passa res, ja que l'endemà tornarà.

Arriba a casa, i obre la porta.

-Qui és?... -pregunta la seva mare.

-Jo, mare, la Rita!

La Rita entra fins al menjador, i la veu asseguda a la butaca.

La mare de la Rita, la Montserrat, és una dona d'uns 40 i escaig, la qual sempre va amb uns texans de campana negres i una samarreta de màniga curta blanca, i per rematar unes botes negres amb els cordons sempre deslligats.

-Hola, petita! Com ha anat el passeig?

-Bé, mare, bé, ha arribat el pare? -diu la Rita molt ansiosa.

-No, Rita, encara no.

El pare de la Rita treballa en concerts i festes, i ha de viatjar molt. La Rita no el veu quasi mai.

-Oooh... -diu la Rita decebuda.

La seva mare la nota trista i intenta canviar de tema.

-Escolta, Rita, tens deures? Et puc ajudar si vols.

-No mare, no en tinc. Però demà sortiré un altre cop.

-D'acord, jo demà també sortiré.

-Molt bé!- diu la Rita, pujant les escales.

Un cop a la seva habitació pensa en tot el que ha viscut, i en el que ha vist.

L'endemà, la Rita s'aixeca amb gana, ja que el dia anterior no havia sopat. S'aixeca del llit i baixa a la cuina. La seva mare ja ha marxat, així que aprofita que no té escola, per anar a l'hivernacle. Li posa la corretja a en Poker i marxa fent-se les trenes pel camí. Travessa el carreró com el dia abans, puja les escales, i un cop oberta la porta, es queda impressionada per una silueta com d'una persona amb un monyo.

La Rita amb cara d'estranyada camina fins on és l'ombra. I un cop allà, veu una anciana amb el cabell ja blanc i vestida amb uns pantalons curts i una samarreta blanca, i porta unes sabates crocs vermelles i una visera transparent. És una dona alta. Amb uns guants a les mans està remenant les flors i les plantes. La Rita s'acosta sigil·losament, i amb el seu vestit ja de colors impressiona a la dona.

-Qui ets tu, vens a destrossar les úniques plantes que queden? Fora contaminadora! -diu la dona cridant i enfadada.

-No, no, em dic Rita i ahir vaig descobrir aquest lloc i m'encanta, aquí em sento a casa, em sento millor que mai, com si estigués en un altre món, un món de colors... -diu la Rita amb els ulls plorosos intentant convèncer la dona.

-De veritat?

-Sí, i perdoni si això és seu, però li demanaria de tot cor que em deixi passar un últim dia aquí.

-D'acord, petita, però... No vols fer fora cap planta ni fer que això es destrueixi?

-Clar que no, això és un paradís el qual haurien de cuidar tots.

-Oh, m'agrada el teu caràcter, com has dit que et deies? -diu la dona amb cara d'acceptació.

-Rita, Rita Martínez.

- Quin nom més bonic, jo em dic Clara, Clara Garcia.

De cop apareix en Poker per darrere la Rita, i la Clara comença a cridar.

-Aaaaaaaaaaaaaah!!!

- Oh, no tranquil·la -diu la Rita-. És el meu gos, es diu Poker.

-Oh, en aquest cas... -la Clara treu un tall de pa d'una bossa penjada a la paret i li dona al gos.

El gos amb por pel crit de la dona, s'acosta i l'agafa amb la boca.

-Vine, Rita, que t'ensenyo una cosa. Mira, això és...

-Una margarita -diu la Rita tallant a la dona.

-Veig que saps de plantes, eh -li somriu a la Rita.

Passar el temps i és l'hora de marxar.

La Rita s'acomiada de la Clara amb la qual ha agafat molta confiança, i queda per l'endemà.

Arribar a casa, i la seva mare la mira amb cara de tristesa, però a la vegada de fúria.

-On eres? -diu amb fúria en els ulls.

-Et vaig dir ahir que avui sortiria. -contesta saben que passa alguna cosa.

-Però has vist quina hora és?

-No, ho sento mare, però et puc dir el perquè...

De mentre, en Poker les mira i sap que passa alguna cosa, així que es posa davant la Rita com si la volgués protegir. La mare li crida que marxi, però el gos no fa cas.

-Quina excusa tens ara?-diu amb la mirada fixada al gos, però dirigint-se a la Rita.

La nena agafa aire i li explica tot, cada detall, perquè la mare ho imagini amb exactitud, però la mare no reacciona com ella espera.

-Què dius?, si en aquesta ciutat no hi ha ni una planta, ni color, ni felicitat.

-Allà sí mare, allà pots somriure, i veus colors, textures... Vine demà amb mi i ho veuràs.

La mare desconfiada però amb valentia accepta la proposta, i l'endemà agafen en Poker i marxen.

En entrar per la porta de l'hivernacle la mare queda boca oberta, tota ella s'acoloreix, i veu plantes, arbres, i flors... És com un paradís per ella. En veure la Clara, la Rita, va corrents cap a ella a rebre-la amb una abraçada.

-Hola, vostè deu ser la Clara, la meva filla m'ha parlat de vostè.

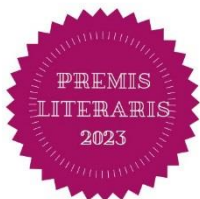
-Sí, soc jo -mira a la Rita amb un somriure.

-Mare, ens vols ajudar a regar les plantes? -diu la Rita amb un somriure d'orella a orella.

-Clar que sí, per on començo?

D'aquesta manera, les noies es passaran una estona, i cada dia aniran veient-se, i parlaran, jugaran, i aniran passant els dies, les setmanes, els mesos, i sense que se'n adonin, els anys.

I això serà el petit canvi que farà que a poc a poc torni la llum i el color a tot el món, després d'anys d'egoisme on els humans han estat pensant només en els diners i en ells mateixos...

XV PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE

(CATEGORIA JUVENIL B2)

Una societat diferent

Arnau Rio-Valle Paricio

Hi havia un cop en una societat molt diferent a la nostra, un noi discriminat. Aquella era una societat alada, en què tots els integrants naixien amb ales; tots, excepte un, el nostre protagonista.

En Biel va destacar en la seva societat des del seu naixement, en què sa mare, l'Èlia va morir, i en què ell va néixer sense ales. Molts experts el van visitar per saber per què no tenia ales, però mai ningú no va ser capaç de trobar-ne la raó. En Biel vivia a un orfenat, perquè la seva mare es va emportar a la tomba el secret de qui era el seu altre progenitor.

Tots els nens de l'orfenat tenien ales i, per aquest motiu, en Biel era discriminat. Tothomes burlava d'ell, li recordaven que no tenia ales i que era l'única persona d'ascendència desconeguda. Hi havia dos nens en especial que el molestaven més que els altres: en Dídac i l'Eloi.

Per no haver conegut mai l'amistat, en Biel sempre va ser una persona que estimava les lletres. Estimava els mons on el podien transportar, i els personatges que podia conèixer. Estava gelós, perquè sabia que mai podria sentir amistats com les que podien experimentar els seus personatges preferits, però igualment li fascinava llegir.

Tal i com estimava llegir per distreure's, també llegia llibres educatius, i era per això mateix que en totes les matèries anava més avançat que els seus companys. Els seus professors estaven encantats amb aquest noi, que solia treure molt bones notes.

En Biel estimava totes les assignatures, exceptuant l'única que no era capaç de fer: vol. Durant les classes de vol, ell buscava als seus llibres alguna persona que hagués nascut amb la seva mateixa condició, però mai no en va poder trobar cap.

Un bon dia, exactament en el seu setzè aniversari, en Biel passejava pels jardins de l'orfenat, quan va sentir unes mans fortes que l'agafaven pels dos braços. Quan va mirar als seus braços, va veure en Dídac i l'Eloi, i després va viure el que pensava que mai sentiria: els seus peus s'alçaven cap al cel. Tot i que ell volia volar, l'últim que volia era fer-ho ajudat per en Dídac i l'Eloi, va començar a cridar i va tancar els ulls.

—Ha, ha, ha, mira'l com crida —deia en Dídac.

En Dídac i l'Eloi se'n reien, d'en Biel, i ell va seguir cridant. Va sentir que per fi el deixaven, però el que no s'imaginava és que en obrir els ulls es trobaria subjectat per lasamarreta a una estàtua que es trobava al sostre de l'orfenat.

Després d'unes hores, els professors el van rescatar, però, com sempre, no van preguntar qui ho havia fet, perquè pensaven que només obtindrien problemes si l'ajudaven.

Va ser després d'aquesta experiència que en Biel va decidir buscar el seu pare. Sempre ho havia volgut fer, però tenia por de qui podia ser. Va demanar a la conserge de l'orfenat la seva acta de naixement, però tal i com s'esperava, quan va mirar dins va trobar el lloc del seu pare buit.

En Biel, que era molt tossut, va seguir buscant una forma de trobar el seu pare, i va pensar a preguntar a les amigues de la seva mare, la Txell i la Rita, que de tant en tant l'anaven a veure. Va enviar una carta a la Txell per demanar-li que vinguessin, ella i la Rita.

En un parell de dies, van arribar les dones, i en Biel els va explicar que volia conèixer el seu pare, i els va preguntar si sabien qui era.

—Doncs, ara que ho dius, un temps abans que sabéssim que la teva mare estava embarassada, sí que ens va parlar d'un home que havia conegut, però mai el vam arribar a conèixer. Ens va dir que havien passat una nit junts, i ens va dir que es deia Quim...

Adell, això, sí, Adell! —va respondre la Rita.

Va ser així com en Biel va anar a la recerca del seu pare, en Quim Adell. Va decidir començar pels registres de l'orfenat: per saber si potser son pare havia estat allà mateix, a l'orfenat. Va demanar els registres a la conserge, però en mirar-los, no va trobar cap Quim Adell.

Tot i que no trobar al seu pare als registres de l'orfenat el va desanimar, va seguir en la seva cerca. Va decidir que el següent lloc on buscaria serien els registres civils. No havia començat per aquí perquè estava prohibit veure'ls, però per provar no perdia res. Va anar i el policia a qui va preguntar si els podia veure va dir-li:

—Noi, no deixem que la gent remeni els registres socials, i molt menys criatures com tu, però, explica'm, per què els vols?

—Els busco perquè no conec el meu pare, i l'estic buscant. Fa poc m'han dit el seu nom, i és per això que soc aquí —va respondre en Biel.

—Vine amb mi —va dir el policia.

En Biel va seguir el policia, que el va portar a una sala on no hi havia ningú i li va dir que ell no podia donar-li els papers que buscava, i tampoc li podia dir la direcció, però li va expressar que podia fer una excepció per un mòdic preu.

—Estic disposat a donar-te el que sigui —va dir en Biel, emocionat, quan va saber que el policia estava disposat a ajudar-lo.

—Et vull a tu —va dir el policia mentre passava una mà per l'espatlla d'en Biel.

En Biel sabia que necessitava sortir d'allà, però estava paralitzat, i no va ser capaç de resistir la violació del policia. Durant tot el procés va estar atemorit i totalment immobilitzat.

Després d'uns minuts de por i dolor, el policia va acabar amb en Biel, i ell va ser capaç de dir el nom del seu pare, tot i que amb la veu trencada. El policia va sortir de la sala i va tornar al cap d'uns minuts, i li va donar una direcció. Ell va anar cap allà encara tremolant.

Pel camí, es va poder relaxar, però en arribar a la direcció, no es creia el que veia. Era al davant d'una presó.

No podia creure-ho, i només per assegurar-se, tot i que sense gaires esperances, va entrar i va preguntar pel seu pare.

—Sí, en Quim Adell és intern aquí —va respondre la policia que el va atendre. En Biel va començar a plorar, però tot i així va demanar veure'l.

El seu pare va arribar, i va preguntar qui era ell.

—Soc en Biel, soc fill teu i de l'Èlia.

—Es nota que ets com ta mare: un inútil. Ella només servia per follar —va dir el seu pare.

En Biel va començar a plorar més fort i va marxar d'allà. Va arribar a l'internat i la conserge va preguntar si havia pogut conèixer el seu pare. Llavors ell va explicar-li-ho tot, però saltant-se el trauma amb el policia.

Un cop en Biel ho va haver explicat, la conserge li va dir que esperés un moment, i va anar a una sala contigua.

Després d'uns minuts que per en Biel van passar com hores, la conserge li va dir:

—Biel, acabo de trucar a un dels experts que et visita per saber per què no et creixen les ales, i li he explicat el que ha passat avui. Tal i com ells creien des de ja fa un temps, notens ales perquè un dels teus pares mai t'ha estimat. L'expert m'ha dit que si vols les teves ales, has d'aconseguir que el teu pare senti amor per tu durant la seva vida.

Tot i que en Biel sabia que era impossible aconseguir l'amor del seu pare, va estar pensant durant uns dies com podia aconseguir-ho. Només tenia una idea: seguir parlant amb el seu pare, i així ho va fer.

—No et vull tornar a veure, nen, m'entens? Si sento una paraula més de la teva boca, et juro

que et mato —va dir el seu pare el següent cop que en Biel va anar.

—Però, pare... —va començar en Biel.

Llavors va ser interromput per una brutal bufetada.

—No he sigut prou clar? Des del moment en què et vaig veure sabia que eres unanormal, com ta mare, però també masoquista? —va ser la resposta del seu pare.

Després d'aquesta situació, en Biel va decidir que aquesta no era una bona idea, va marxar d'allà i va estar uns quants dies més pensant com podia guanyar-se l'amor deson pare.

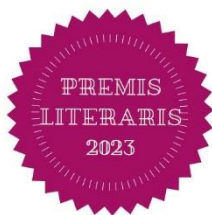
Un bon dia, va tenir una idea.

Sabia que no era adequat, però també sabia que era la millor opció. Ningú no l'estimava, ni tan sols el seu propi pare, els seus companys d'escola l'odiaven i es reïend'ell, sa mare era morta; en conclusió, aquella idea era la millor.

Aquell mateix dia, ho va dur a terme. Quan va anar al menjador, va menjar-s'ho tot, i esva amagar un ganivet. Va anar a dur els seus plats i coberts, i sabia que els professors quans els digués que havia perdut un cobert, li dirien que l'havia de pagar, i això mateixva passar.

Va arribar a la seva habitació encara amb el ganivet amagat, i va fer el que havia pensat. Va marxar a un lloc no gaire transitat de l'orfenat, i es va tallar el coll.

Va sentir el dolor durant uns segons més, però no podia cridar, i al cap d'uns minuts, esva dessagnar.

XV PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE (CATEGORIA JUVENIL B2 - ACCÈSSIT)

Soledat

Maria Rodríguez Valdivia

Mai ningú no ens ha explicat que la vida pot prendre un camí ple de fosc, dubtes i buits emocionals, de fet, és una cosa que acabes aprenent pel teu compte. És clar que tot això depèn de les experiències personals que hagis viscut, però et puc assegurar que les persones que menys t'esperes acaben passant per aquest mateix itinerari i estàs a punt de veure l'exemple més clar que puguis conèixer mai: la història de la Sira Castillo.

...

La Sira es considerava a ella mateixa una persona molt sociable, i bé, no mancava de raó; era una d'aquelles persones que poden mantenir una conversació amb tothom i fer molts amics utilitzant el seu humor i la seva simpatia. Tot i així, amics de veritat en tenia ben pocs; dos, per ser exactes. Les seves dues millors amigues de tota la vida, la Berta i l'Àlícia, sempre havien estat amb ella en els bons moments i en els dolents, com ha de ser.

Deixant de banda la seva simpatia i com era de sociable, la Sira se sentia sola. Quedava amb les seves amigues, estava sola. Sopava amb la seva família, estava sola. Parlava amb els seus companys de classe, estava sola, sola, sola. No era perquè la deixessin de costat o perquè li fessin el buit, res d'això. No sabia el que li passava i això encara la feia sentir més sola. Tampoc li havia explicat a ningú aquella terrible sensació, no volia que ningú sentís llàstima per ella. A més, ella sabia que encara que l'hi digués a algú, no l'entendrien.

Era l'any 2022 i la Sira cursava 4t d'ESO, tenia un grup d'amigues considerablement bo (tot i que hi havia alguna persona amb qui no acabava de congeniar bé), treia bones notes, els seus pares li deixaven fer plans amb els seus amics, entre setmana feia extraescolars i tenia el temps suficient per estudiar i fer deures. Una vida que molts voldrien tenir.

Uns dies abans del sopar de Nadal amb la seva família, la Sira va quedar amb el seu grup d'amigues per sopar juntes i celebrar que estava a punt d'acabar l'any. Era un sopar que feien cada any sense falta des de feia molts hiverns i aquest any no seria diferent. Es trobaven assegudes a la taula menjant, parlant, rient... La Sira s'ho estava passant molt bé, però, de cop i volta va sentir un buit molt gran que va fer que deixés de gaudir del sopar.

-Sira? -va preguntar la Berta- Estàs bé? -la Sira va mirar a la Berta fingint un dels seus grans somriures.

-Sí, sí... estava pensant en coses meves -va mentir.

-Ah, d'acord.

Tot el sopar va estar ple de canvis d'emocions com aquell però va fingir que no li passava res.

Va passar el temps i ja era gener de 2023. Seguia quedant amb els amics, seguia tenint bones notes, seguia fent extraescolars, però el més important de tot: seguia sentint-se sola. Ara més que mai. Potser, va pensar la Sira, el seu horrorós sentiment era degut a l'estrès causat pels exàmens i els problemes familiars que l'envoltaven, però eren suposicions seves. O potser eren només excuses per explicar-se a si mateixa el que sentia i no tenir la necessitat de demanar ajuda a ningú.

Un dia, al arribar a casa, va anar directa a seure al sofà sense saludar els seus pares. No ho solia fer. Als seus pares, els va semblar molt estrany allò i van anar a veure què passava. Allà estava la Sira, estirada al sofà mirant el sostre submergida en els seus pensaments.

-Sira, etimada, estàs bé? -va dir la mare amb un to de veu en què es podia veure la seva preocupació.

La Sira va deixar de pensar en les seves coses per un moment i va entendre que els seus pares s'havien adonat que no estava bé.

-Sí, estic bé, mama.

-Va, noia, no diguis mentides. Som els teus pares i et coneixem prou bé per saber que fa temps que no ets la mateixa i que necessites un psicòleg -el seu pare va afegir el seu granet de sorra a la conversa tot i que mai ho feia.

-Que no, papa! Que estic bé, de veritat! -la Sira es va aixecar del sofà, va marxar corrents cap a la seva habitació i va tancar la porta amb un fort esclat.

Els pares no van voler posar més llenya al foc i van tornar a la cuina. Òbviament, el tema de conversa van ser els darrers comportaments que havia tingut la seva filla des de feia uns mesos.

A tot això, la Sira escoltava. Escoltava totes les paraules i totes les frases que sortien de les boques dels seus pares estimats.

Soledat.

Ho tornava a sentir, un mal al pit com si un elefant l'hi trepitgés sense pietat i, per deixar de sentir-ho, es va posar els auriculars que li havien regalat per Nadal i es va posar a ballar per l'habitació.

Mesos després, al març, tenia un campionat de dansa molt important a Barcelona. Allà tenia les seves amigues i un altre cop reien juntes, cantaven, ballaven, tornaven a riure... Però, de sobte: SOLEDAT.

Li tocava sortir a l'escenari. Ballar; l'única cosa que la feia sentir lliure. Ballar, ballar i ballar. Li agradava tant...

Just quan va arribar a l'escenari va xocar amb algú alt. Era un noi ros, potser una mica més gran que ella. La Sira es va disculpar amb ell i es van presentar.

-No et preocupis. Per cert, em dic Jordi, i tu? -el noi xiuxiuejava per no molestar el públic mentre gaudien de l'actuació.

-Sira, encantada -la Sira va estirar el braç per donar-li la mà a en Jordi. Ell va correspondre al gest i es van mirar els ulls una estona. Van sentir una connexió molt especial i van apartar la mirada.

La Sira, en acabar el ball, va sortir de l'escenari. En Jordi la va felicitar per com ho havia fet de bé i, a arran d'això, van estar parlant una hora sencera. Ella es va sentir amb tanta confiança que li va explicar allò de la seva incertesa sobre la soledat que sentia molts cops tot i estar acompanyada. Per la sorpresa de la Sira, en Jordi l'entenia. Però, com podia ser? Doncs bé, ell sentia el mateix! No és que la Sira s'alegrés que ell sentís el mateix, no. Només s'alegrava que algú l'entenia i que per fi podia parlar del tema sense amagar-se. Ara bé, el millor de tot era que per primera vegada en molt de temps no se sentia sola.

Se sentia plena.

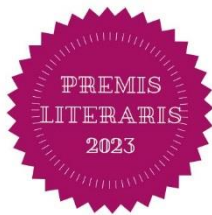
En Jordi va seguir parlant amb ella pel mòbil molt de temps i, fins i tot, la va convèncer que havia de fer cas als seus pares amb allò del psicòleg, a ell li havia anat molt bé anar-hi i la Sira va perdre la por d'explicar-li allò a algú més.

Va acceptar la proposta dels seus pares, que estaven molt contents per la decisió, i en poques setmanes ja se sentia millor.

Per finalitzar aquesta història, es podria dir que gràcies a la dansa va poder superar el seu buit emocional i que mai més va tornar a sentir-se malament respecte d'allò.

Per cert, se m'oblidava dir-vos una cosa... Ara ja han passat 10 anys des del dia que vaig conèixer en Jordi en aquell campionat i ja no parlem tant com quan teníem 15 i 17 anys, però sempre li estaré agraïda per aquells meravellosos consells que em va donar per poder superar aquell sentiment de soledat que sentíem tots dos.

Aquesta és la meva història. Espero que qualsevol persona que llegeixi això i tingui la sensació d'estar sola sàpiga que algun dia coneixerà a algú com en Jordi que l'ajudarà com ell em va ajudar a mi.

XV PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE
(CATEGORIA JUVENIL B3)

El peix immortal

Joana Plana Gutiérrez

Tinc un secret i és que tinc un peix que és immortal. Bé, començaré des del principi, ara ja fa setanta anys, el dia del meu desè aniversari, un dia que recordo a la perfecció. El dia havia iniciat amb normalitat; m'havia llevat amb energia, i ganes de viure. Sentia els ocells cantar fora de la finestra, i, percebia com prims rajos de sol lliscaven mandrosament cap a l'interior de la meva habitació. Vaig obrir els ulls, i, vaig somriure de l'emoció. Vaig apartar lentament els llençols, i, vaig mirar el despertador. Ja eren les onze del matí. Els nervis em menjaven per dins, i, alegrement vaig baixar tot saltant les escales, en direcció a la cuina per esmorzar.

Després de prendre'm la meva llet amb colacao, vaig adonar-me de com d'impacient i tens estava per obrir els regals i jugar amb els amics amb ells. Vaig sortir una estona a passejar, i, en tornar, va ser obrir la porta, i em va embolcallar una meravellosa oloreta a macarrons. Vam seure tots a taula i vam començar a dinar. Al cap d'un parell d'hores d'haver acabat de dinar el timbre va començar a sonar sense parar, i, no paraven d'entrar amics, coneguts i familiars. Després de donar la benvinguda a tothom la mare es va dirigir cap a la cuina, i després d'un minut de silenci, va aparèixer amb un gran pastís que duia el recobert de nata més perfecte que havia vist mai.

Ja no podia aguantar gaire més, i, sentia que el cor m'explotaria de l'emoció que tenia en el meu interior si el feia esperar gaire més, i un gran somriure em florí a la cara en veure que el pare es dirigia cap al gran armari marró que estava encastat a la paret de la sala. Ell obrí les portes, i en traíé un seguit de paquets. Les meves mans tremolaven de l'emoció, no podia esperar a saber que m'havien regalat! Em vaig escarxofar, impacient, a la còmoda butaca de la sala, i el pare va posicionar els regals al meu voltant. Tothom em van envoltar, rosegat per la curiositat. Ràpidament, vaig esquinçar un per un el paper dels regals; un llibre, una caixa de legos, un joc de taula, dos pantalons, i xocolata, sobretot molta xocolata. La felicitat em bullia a l'interior, i, em sentia el rei del món, la satisfacció no podia ser més gran!

Oficialment, era el dia més feliç de la meua vida. Vaig fer un gran somriure d'agraïment a la gent en general, però encara quedava un petit paquetet en les mans del meu avi. M'he n'havia oblidat! Es va acostar amb passos lents però segurs i fermes. Ell em dedicà un tendre somriure, i em va posar a les mans amb cura una desgastada capseta de fusta, que en el

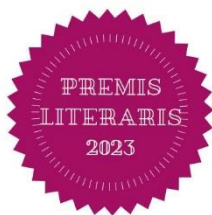
passat devia haver estat de color blau, però, que amb el pas del temps, havia adquirit un blau grisenc.

La vaig obrir amb fruïció, però se'm va fondre el somriure de la cara en veure el que hi havia en el seu interior. Contenia una petita i simple peixera, amb un petit peix pallaso de colors vius nedant en el seu interior. Em vaig acostar al meu avi i li faig fer una ràpida abraçada, però, no vaig poder amagar la meva decepció, i vaig fer una ganyota estranya a l'intentar somriure-li. Després d'això la festa va procedir amb total normalitat, i, el peix no va ser mencionat mai més.

Actualment, encara conservo el peix del meu avi. No ho sé si serà un miracle, però, el peix no ha crescut ni un centímetre d'ençà que me'l van regalar ara ja fa setanta anys, i, continua nedant tranquil·lament i sense cap mena de pressa dins la seva petita peixera. M'estic fent gran, i ja no viuré gaire més. Ara, em dirigeixo a casa del meu net més gran. Avui, és 6 de juliol, i l'Arnau, celebra deu anys.

Porto el seu regal en una capseta, que sostinc amb cura i delicadesa. El meu bastó colpeja les rajoles i fa un soroll sec amb cada passa que faig.

La calor de juliol és sufocant. La calma m'inunda, i la tranquil·litat i satisfacció d'una vida aprofitada m'inunden. Tombo la cantonada, i, truco al timbre de la casa de la meva filla. El seu marit obre la porta, i em convida a entrar. El saludo, i, travesso el passadís de l'entrada amb passes decidides cap al menjador. Arribo just en el moment d'obrir els regals. L'Arnau em veu arribar, i, la mirada se li il·lumina. M'hi acosto i l'abraço, i, el felicito. Mira amb curiositat el que sostenen les meves mans, i, amb un somriure a la cara li acosto aquella vella capseta blava. Em sembla que no cal ser gaire agut per endevinar el que conté.

XV PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE (CATEGORIA JUVENIL B3 - ACCÈSSIT)

Les feres del bosc

Arnau Costa Alsina

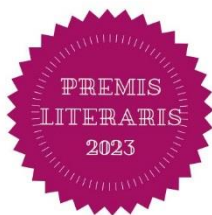
Els troncs, les roques i la fina herba que esperava ansiosa l'albada, el vigilava. Els estels ballaven al so dels grills i d'un mussol llunyà. Una foscor humida el protegia. Només l'olor del salmó acabat de pescar el delatava. No feia vent i no feia soroll, procurava no molestar més del compte a les feres del bosc.

Sabia que ja feia massa temps que ell i d'altres inconscients de la tribu eren allà. Se n'haurien hagut d'anar quan les fulles van esfumar-se també. Però ella, la Mare Grisa, no havia pogut marxar perquè tenia la cama esquinçada i molts anys a l'esquena. Es recuperaria, deia, i llavors baixarien de les muntanyes. Alguns, però, no havien pogut esperar i, fent cas als arbres, els havien abandonat. D'altres no ho feren. Potser s'havien equivocat.

Petjades al fang. Una, dues, tres, quatre... es perdien entre les ombres. De sobte, grunyí a la distància. Va callar, va esperar ben quiet amb el cor bategant-li com una allau. Van passar alguns silenciosos segons que se li feren summament angoixants i interminables i, finalment, el va veure passar: un os vell i descomunal amb dos diminuts punts brillants per ulls que omplien d'amenaça cada fulla, cada soca i cada instant. Havia de fugir d'aquella bèstia mortífera. Semblava que el bosc l'avisés i li recordés que ara era un foraster.

I ell ho sabia, sabia que hauria de ser a la vall. Allà on havien passat sempre els hiverns, en l'escassa companyia d'alguns habitants d'altres muntanyes. Allà on es compartien experiències, allà on, amb una mica de sort, arribarien a la primavera. Malgrat tot, encara hi havia lloc per a l'esperança en aquelles carenes. L'ungüent de la Jhula havia accelerat la recuperació de la Mare Grisa i l'endemà mateix abandonarien finalment les fredes muntanyes.

La remor del riu es va fer més forta. Havia arribat a la petita gorga que començava a reflectir, tímidament, les primeres llums del dia. Havia arribat a casa. La gana el va fer entrar a la gruta sense adonar-se'n. L'aire era massa fosc. Llavors ho va notar: la ferum, les brases apagades, l'escampall, la fredor. Va sentir com la penombra remugava, va veure dos punts brillants que el miraven fixament. Haurien d'haver marxat.

XV PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE (CATEGORIA ADULT C)

De camí

Roger Simeon

Un home camina nerviós vorera avall. Amb la mirada baixa i les passes llargues. Porta un abric fosc i una bufanda atofada que li cobreix mitja cara: ben bé com si es volgués amagar, com si volgués que ningú el reconegués, l'aturés, li digués "hola, què tal, com estàs?", com si amb ell no anessin aquestes formalitats del nostre dia a dia.

Ell només camina.

Decidit.

Com si tingués un objectiu marcat.

Un punt d'arribada i una hora estipulada als quals no pot defraudar. Com si, de fet, el seu esforç hagués de servir per quelcom.

Camina.

I no mira a ningú.

Ignora a la senyora Roura que avui s'ha posat un abric de pell de lleopard, "fals, no us penseu que jo sóc una d'aquestes que maten animals", puntualitza ella a les amistats que s'exclamen admirades per l'abric, i a les que no ho són tant d'amigues que la critiquen per l'esquena i li somriuen pel davant. Els diu aquesta bajanada quan en realitat el que ella vol dir és: "sí, molta aparença, però poca realitat. Aquest abric és més fals que jo, que no tinc ni un euro a la cartera, que fa setmanes que el meu home m'ha abandonat per una jove espitregada i que els meus fills s'han oblidat de trucar-me".

Però no ho diu, perquè no sap per on començar.

El senyor Martí, carter de tota la vida, que ja no sabia fer res més, se la mira amb desig: n'està tant, d'enamorat de la senyora Roura! La troba tan atractiva, tan digne, tan refinada, tan senyorial... però també tan casada i recasada que calla per por de parlar. Per por de dir allò que realment sent i haver-se'n d'arrepentir. Ja li ha passat tantes vegades abans, que aquest cop no la vol tornar a errar. Per això la mira i somieja.

Qui sembla que també somieja encara és el senyor Manel, el quiosquer, l'home de les males notícies diàries i les portades estridents de dones despullades, artistes operades i consells de bellesa i salut que més val no seguir.

Avui encara no ha vingut a aixecar la persiana del seu minúscul establiment i la senyora Fina ja rondina: “però quina poca-vergonya!” És que no en sap pas, ella, de començar el dia sense la seva revista del cor. Qui sap què els hi pot haver arribat a passar a les seves estimadíssimes famoses en les darreres vint-i-quatre hores! En quantes trifulques i discussions es poden haver embardissat! I ella sense saber-ho: inadmissible.

I, de reüll, el senyor Enric mira la senyora Fina i es lamenta de com de malament ha envellit aquesta senyora que un dia havia fet tan goig, mentre fa veure que passeja el gos que, de tants anys que fa que viu, ja se n’ha oblidat de fer les seves necessitats. El gos, clar, no el senyor Enric qui, malgrat el pas dels anys, que ja en són també un bon munt els que han passat des del dia que la llevadora el portà al món, continua sent un home net i assenyat que, d’ençà que es quedà vidu no ha sortit mai de casa sense haver deixat el llit fet i la roba ben planxada.

No com el senyor Pere, que surt atrafegat de casa amb la camisa mal cordada i els pantalons rebregats, que ningú ho diria que treballa en un banc, de tan desmanegat com és, que mai ha sabut cuidar-se ni tampoc trobar a ningú que el vulgui cuidar.

I això que la Marietes, la portera del seu pis, que sempre escombra quan ell passa per poder-li robar un “adéu” i, de vegades, fins i tot un prometedor “hola”, estaria més que contenta de cuidar-lo perquè el troba un home tan educat, tan galant i tan atractiu que li sembla ben bé que sigui sortit d’una pel·lícula de cine americana. Americana de les d’abans, clar. De quan ella anava al cine traginant la cadira de vímet de casa. Quan els actors eren actors i, a més, de molt bon veure.

I, parlant de veure, ja fa dies que el senyor Josep no es deixa veure, ben bé des que li tocaren aquells quatre rals de mala mort a la loteria que sembla que li han pujat al cap, que és que es veu que ni les gràcies a la venedora no ha sigut ni bo per donar. Però no sé de què se sorprenden tant, si ja se li veia a la cara a aquest home: no era de fiar.

No com l’Albert, el jove cambrer de Can Torrada, que de tan confiat com és, tothom l’entabana i se’n van sense pagar. Pobre! Ell que és tan bon xicot que es passa els matins treballant i les tardes estudiant perquè es veu que vol ser podòleg, que ja és ben bé que hi ha d’haver gent per tot perquè si no ja em direu què hi fa aquest noi tan llest que podria fer qualsevol cosa, estudiant per treure ulls de poll a les àvies del poble?

Però els de Can Torrada ja li ho tenen dit: si torna a deixar marxar un client sense pagar, el faran fora.

I a fora surt ara a estendre la roba la senyora Remei, la soltera del poble que ella diu que encara està per menester. Però que, veient com estan les coses, sobretot les peces més íntimes que ella estén amb tot desvergonyiment al mig del carrer, molt ens temem que morirà tan verge com va nèixer.

Però és que no tothom ha nascut per ser com la senyoreta Rosa, que enamora només de veure-la i a qui li agrada potser un xic massa que la vegin. Que amb només els vint-i-pocs anys que té, ja ha fet més mal ella sola que no pas totes les dones del poble juntes!

Que des del primer dia que es posà una faldilla per sobre-cuixa, que té esvalotat a tots els borinots d'aquesta banda del Montseny!

El Montseny, allà mateix on aquest cap de setmana els néts de la senyora Aurora anaren d'excursió amb una colla d'amics i amigues que feia goig de veure: tots tan joves, tan animats, tan entusiasmats d'anar a muntanya que semblava que fossin de ciutat!

— Una ciutat?

— I tant que això és una ciutat!

Discutia l'altre dia el senyor Pau amb un conductor desconegut que cometé l'error de preguntar-li direccions i que sembla ser que es pensava que estava en un poblet petit i poca-cosa i no a la capital del món mundial, com li volgué mostrar el senyor Pau.

Ni tan, ni tan poc, senyor Pau.

Que potser això ja no és el poblet de quatre cases mal comptades, un ajuntament de palla i una parròquia per seixanta feligresos de quan vostè era jove, però tampoc es tracta d'una gran metròpolis metropolitana amb metros, tramvies, autobusos i caravanes.

Ai, senyor Pau, quins deliris de grandesa!

Si vol ciutat, vagi-se'n a la capital i a nosaltres deixi'ns fer. Pas a pas. Menjant poc i paint bé.

Ben bé al contrari del senyor Ramon, que cada dia està més gras, que diuen que es menja uns tiberis que fa esgarrifar i que qualsevol dia d'aquests farà un pet com una gla. Però és que ell no se'n pot estar: el menjar, li agrada tot. El dolç, el salat, el sec, l'adobat, el confitat, el fregit i l'arrebossat. Tot i a tot hora.

Ja comença ara, de bon matí, anant a buscar els croissants a la pastisseria dels Mateu que els fan bons de veritat perquè diuen que ells no s'estan per orgues, ni glutens, ni colesterol ni històries d'aquestes i que ells fan les coses com sempre s'han fet: amb molta mantega, farina i sucre blanc.

I tenen raó: a la gent els hi agrada això.

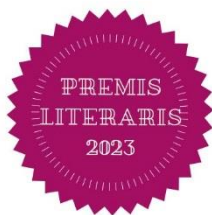
Per això es formen aquestes cues tan llargues cada dia.

Per això camina nerviós aquest home vorera avall: per arribar abans que ningú a la pastisseria dels Mateu.

Però ja fa tard.

Deu persones se li han avançat. Una vegada més. Entre elles la Neus, la seva secreta enamorada a qui encara no ha gosat dir mai res i qui li somriu un hola només de veure'l. I ell fingeix que no va amb ell, que l'abric fosc i l'atofada bufanda el fan invisible. Que ningú el veu i ell a ningú mira.

Com si fos possible!

XIV PREMI POESIA MODEST SALSE
(CATEGORIA INFANTIL A1)

Poema de primavera

Malva Valdés Brammer

La primavera és verda.
És rosa és lila.
És de tots els colors.
I a mi em fascina.

Quan surts al bosc et
trobes moltes flors.

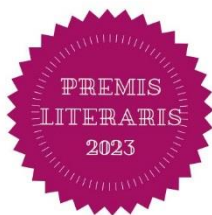
A mi m'agrada.
A tú també.
A tots ens agrada.
Perquè els ocells canten molt bé.

I els animals, petits i grans.
Simpàtics i entremaliats.
Omplen el bosc de vida fent mil disbarats.

Els arbres alts i baixets,
bonics i corbats.
Omplen la terra d'animalets

I tots els animalets grans i petits.
I tots amb humors diferents.
I contents!

XIV PREMI POESIA MODEST SALSE
(CATEGORIA INFANTIL A2)

Estimar-te

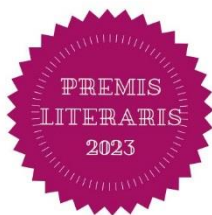
Eloi Nualart Martínez

ESTIMAR-TE

Per estimar-te,
estimaré la teva veu,
allò que em dius
tot el que tu penses.

Per estimar-te,
estimaré el teu perfum,
el teu alè,
la teva olor.

Per estimar-te,
oblidaré les inquietuds,
i em faré una cançó amb l'alegria,
una cançó per dedicarte-la cada nit i cada dia.

XIV PREMI POESIA MODEST SALSE
(CATEGORIA JUVENIL B1)

Desesperació

Blai Oliva Mateu

Foscor i solitud sempre present.
Fredor i tristesa sempre en ment.
Els dies grisos no acaben de passar
i la llum no acaba de filtrar.

Buidor, horror... crits en tot moment
i la por que inunda a la gent.

On son tots?

D'on venen els plors?

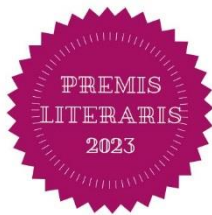
Ningú ho pot parar?

Ningú ho vol parar!

Aquesta guerra no porta enlloc
i jo ja no puc ser més fort.

Caic en la desesperació
del qui ja ho ha perdut tot.
Vull ser lliure com el vent
i volar lluny d'aquest infern.

Em crema per dins tant de dolor
Com es pot viure tot això?
No puc més amb la tristor,
que torni tot al seu lloc!

XIV PREMI POESIA MODEST SALSE
(CATEGORIA ADULT C)

Matrioxca

Joan Armengol Puig

1.

Ets sempre tu mateixa: decreixent,
amb la cintura partida, prenyada
de nodrissons, gestant i somrient
amb el cos ample i la cara pintada.
Et vas multiplicant en fals intent
de ser (tot en ú) “multigeminada”.
Ja replegada sobre tu mateixa,
farcida la panxa d’ego, tancada,
cabdellada en el cor d’una madeixa
esdevindràs joguina menyspreada;
faràs bonic damunt d’alguna lleixa
amb la rialla estúpida i lacada.

2.

Entaforo un poema dins d’un altre
com un pinyol al cor, un primer vel
a tall de matrioixca inacabable
que en guarda moltes més dessota seu.

Els guardo per a tu, boca de rosa,
esbatec que es fa viu en si bemoll
i musica el trepig de fulles mortes
que anuncien captards de juliol.

Escric versos d'adeus i de penyores,
borrissols de penombra en aiguaneix
i el caminar maimó de tantes coses
sabudes i desapreses després.

Impúdica, et despulles, matrioixca,
com ceba alliberant-se pell a pell;
tanta ànsia al final resulta lloca
per arribar a un final sense remei.

Pell a pell, capa a capa, tel a tel
fins arribar al rovell, al mig, al nucli,
a l'estómac, al ventre i al cervell,
matrioixca, del viure inconsútil.

Amb tinta moradencia escric al vol
en escriptura ben tornassolada
paraules, rimes, mots a cor-què-vols
com aquell qui desgrana una pregària.

En el mirall del temps, despulla i carn,
els versos seran jutge de nuesa,
cicatius i pecats revelaran
resquícies de vida marmanyera.

Endreçarem de nou, davant el món,
les peces, les figures, tot per ordre,
ocultarem secrets en closca d'ou
per fer-ne, matrioixca, una obra nova.